

Békehírmök

2011. október 30.

ALAPÍTÁSI ÉV: 1895

CV. ÉVF. 44. SZÁM

A Reformáció Hónapját köszöntő gondolatok: október színei és mécsvilága

Itt van az ősz, itt van újra – hűvös éjszakáival, szél sodorta faleveleivel, elmúlt idézõn. Egykoron Pál is átérezte ezt a római börtönben. Ezért írt így fiatal tanítványának, Timóteusnak: „Igyekez a tél beállta előtt megjönni!” „Köpenyemet... hozd el... hozd el a könyveket is, de fõként a pergameneket!” (2Tim 4,21. és 13. v.) (folytatás az utolsó oldalon)

Luther Márton reformátor a wittenbergi templomban (filmjelenet)

Lépésben a Lélekkel – szívesség által Baptista nõk világimnapja, 2011. november 7.

Kedves Testvérnõk!

Ebben az évben is bekapcsolódhatunk a világméretû imaláncba, amit a Baptista Világszövetség szervez. Az idei imanapi programot a Karib-térségi Baptista Nõszövetség állította össze. Folytatjuk a tavalyi témát, Lépésben a Lélekkel a Gal 5,25. vers alapján: „Ha a Lélek által élünk, akkor éljünk is a Lélek szerint!”

Ebben az évben a szívességgel foglalkozunk, ami a Szentlélek gyümölcse. Sok embernek – köztük nekem is – a szívesség a szeretetnyelve. Ha a férjem megtesz a kedvemért egy szívességet, akkor szeretve érzem magam. Például reggelként ágyba hozza a kávémat. Egy kis szívességgel is nagy örömet szerezhetünk a környezetünknek. Egyszer a szomszédasszonyommal a boltajtóban futottam össze. Sietett haza, és megemléltette, hogy otthon felejtette a pénztárcáját. Adhattam volna neki kölcsön, de nem kapcsoltam hirtelen. Elmulasztottam egy lehetőséget a szívességre. Kérjük a Lélek vezetését, hogy észrevegyük a

kínálkozó alkalmakat, és gyakoroljuk a szívességet a közvetlen környezetünkben!

Micsoda kiváltság, hogy imát meghallgató Istenünk van. Hittel, bizalommal jöhetünk hozzá, könyöröghetünk, közbenjárhatunk az egész világon élő testvéreinkért, szenvedõkért, üldözöttekért.

Éljünk ezzel a lehetőséggel!

Adományainkkal támogathatjuk a Baptista Világszövetség nõi osztályának munkáját. Az összegyûlt pénzeszeget a Magyarországi Baptista Egyház bankszámlájára lehet utalni „Nõbizottság – imanapi adomány” megjegyzéssel. Az imanapi adományainkkal az idén különösen a karib-térségi testvéreinket segítjük:

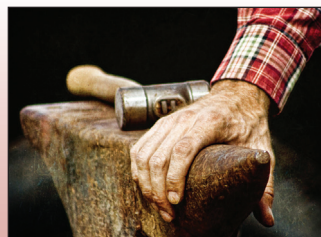
– tanfolyamok a haiti földrengésben károsult nõknek, amelyek segítik õket a gazdasági helyreállításban

– mezõgazdasági tanfolyamok jamaicai szegény családoknak

A Nõbizottság nevében:

Bayerné Papp Ágnes

(folytatás a következõ oldalon)

Dolgozz, munkálj! A szép, a jó, a hasznos mihelyt elkészül, az élethez áll.

Minden jó mű egy-egy szabadságharcos.

Légy hű magadhoz, olyanokat alkoss, ne fogja halál.

(Illyés Gyula: Ars poetica)

Szemben a halállal (a halottak napja elé)

Mert életünk folyamán szüntelen a halál révén állunk... – írja Pál apostol a korinthusi testvéreknek. Mit jelent ez? Azt, hogy életünket a halállal szemben, a halál ellen éljük. A halál a legfőbb ellenség, mert mindent meg akar semmisíteni, mindent el akar venni tőlünk. És ha elhisszük neki ezt a fenyegetést, akkor a tőle való rettegés miatt nem fogunk tudni élni. Pedig csak a halállal szembenézve tudunk megszabadulni a tőle való félelemtől. Jézus Krisztus tettének, beszédekének és életének egyetlen célja, hogy „megszabadítsa azokat, akik a haláltól való félelem miatt egész életükben rabok voltak” (Zsid 2,15) – olvassuk a Bibliában.

Mit tegyünk? Vannak, akik úgy igyekeznek megoldani ezt az életproblémát, hogy nem vesznek tudomást a halálról. Elhessegetik maguktól még a gondolatát is annak, hogy meghalhatnak ők vagy szeretteik. Úgy érzik, hogy ha a halál, az elmúlás gondolatát elfogadnák, akkor semminek sem lenne értelme, hisz úgyis meghalunk.

Egy nemrég elhunyt gondolkodó (Steve Jobs) mondta a következőket: „A tudat, hogy hamarosan halott leszek, a legfontosabb eszköz, amellyel csak találkoztam, amely segít meghozni az élet nagy döntéseit. Mert csaknem minden – minden külső várakozás, minden büszkeség, minden megszegyenüléstől és bukástól való félelem – szertefoszlik a halál színe előtt, csak azt hagyva meg, ami igazán fontos.”

Nem a halálban dől el tehát, hogy mi értelme volt az életünknek. Ott csak megmutatkozik. Mert ami most mulandó, az húsz év múlva is az lesz, ami most rossz, az nem fog más megítélés alá kerülni évtizedek után sem. De „ami igaz, ami tisztességes, ami igazságos, ami tiszta, ami szeretetreméltó, ami jó hírű, ami nemes és ami dicséretes”, az örökre az marad.

Háló Gyula

PROGRAMAJÁNLÓ

♦ **Október 30-án**, vasárnap délután 5 órai kezdettel a **reformációra emlékeznek** az újpesti protestáns gyülekezetek és a Protestáns Újságírók Szövetsége az Újpesti Baptista Imaházban (1043 Budapest, Kassai u. 26.). Az ökumenikus ünnepi istentiszteleten kerül sor a Prúsz Rát Mátyás-díjának átadására. Díjazottak: *Bagdán Zsuzsanna* és *Kiss Sándor*, a *Reformátusok Lapja* újságírói. A díjat *Novotny Zoltán*, a Prúsz elnöke adja át. Laudál *Csoma Áron* református lelkipásztor, ünnepi megemlékezést mond *Marosi Nagy Lajos* presbiter, a Prúsz alapító tagjai. Igét hirdet *dr. Kádár Zsolt* református esperes. *Liszt Ferenc* ünnepi nyitányát orgonán előadja *Tóka Ágoston*, az Újpesti Baptista Gyülekezet énekkarát *Kovács István* vezényli. Az ünnepi istentiszteletet *Mészáros Kornél*, a Magyarországi Baptista Egyház főtitkára vezeti. Minden érdeklődőt szeretettel várnak.

Békehírnök-előfizetés

Legyen otthonában a *Békehírnök*! Fizessen elő a baptista szellemiség hetilapjára, a *Békehírnökre*!

A megrendelés, illetve a befizetés határideje: 2011. november 15.

Belföldi előfizetési díjak:

- csoportos előfizetéskor fél évre 4000 Ft, egész évre 6900 Ft,
- egyéni előfizetéskor fél évre 4200 Ft, egész évre 7450 Ft.

Külföldi előfizetési díjak:

- az EU területén egész évre havi postázással 14 400 Ft, heti postázással 26 250 Ft,

- az EU területén kívül egész évre havi postázással 17 850 Ft, heti postázással 31 500 Ft.

Régi és új előfizetőinket kérjük, hogy a megrendelést és az előfizetési díjat juttassák el a gyülekezeti iratterjesztőkön keresztül vagy a 11706016-22163851-es csekkszámára a kiadóhivatalba (1068 Budapest, Benczúr u. 31.)! Telefon: 352-9993/172 mellék. Legyen Ön is olvasója Magyarországra legrégebbi egyházi hetilapjának!

Baptista nők világimnapja (folytatás a címloldalról)

Kedves Nőttestvérek!

Hatalmas öröm, de ugyanakkor megalázkodásra késztet, hogy megszólíthatlak benneteket egy ilyen fontos napon.

Gyermekkoromban gyakran részt vettem édesanyámmal együtt a baptista női imánapon. Mindig úgy éreztem, hogy ez az imanap több, mint egy szokásos női összejövetel.

Rohanó társadalmunkban mintha az imádság a szokványos cselekedeteinken kívül állana. Elfogadtuk a gondolatot, hogy sokkal fontosabb „tenni dolgokat”, mint imádkozni. Úgy véljük, az imádság csak azokra a pillanatokra való, amikor nincs más tennivalónk. Éppen ezért olyan fontos ez az imanap. November első hétfői napján a baptista nőtestvérek az egész világon mindent félreteszünk, kitarjuk kezünket a menny felé, és elmondjuk, hogy Isten nélkül semmit sem tudunk tenni. Imádság által jutunk el Isten szívéhez, de a világ szívéhez is. Imádságban találjuk meg a reménységet, hogy továbbhaladhassunk a gyakori szükség és nehézségek között.

Legyen ez a nap áldásul a hitközösségünk számára és az egész világ számára, amint a világ baptista nőtestvérei együtt imádkoznak!

Raguel Contreras – a Baptista Világszövetség női osztályának elnöke

A Karib-térségről

A Karib-térségi Baptista Nőszövetség a BVSZ női osztályának hetedik kontinentális tagszövetsége. A szövetség 14 szigetet foglal magában az északi Bermuda-szigetektől egészen a déli Trinidad- és Tobago-szigetekig. Több faj, népcsoport és kultúra van itt jelen: sokféle nyelvvél, fejlettséggel és földrajzi adottsággal – de összeköt bennünket az Úr Jézus Krisztusban való hitünk. A múltbeli rabszolgaság emléke meghatározó az itt élő népek számára. A Karib-szigetek lakossága kb. 38 millió. Kuba és Haiti a legnagyobb szigetek, mindkettőnek ötmillió feletti lakossága van.

A 2010. január 12-i pusztító földrengésben több mint 300 000 ember halt meg. Dicséretre méltó módon az egész világról jöttek a segítségünkre. Ezen az imánapon imádkozunk azo-

kért a haiti testvérekért, akik még szenvednek! Sokan közülük még mindig ideiglenes menedékszálláson laknak, és hiányt szenvednek egészségügyi ellátásban, élelemben és ivóvízben.

Imádságunkkal segítünk nekik a remény visszanyerésében, a gyógyulásban és megerősödésükben. Használjuk ki az ima erejét, és járjunk közben az Úrnál a világban jelen lévő súlyos problémákért: szegénység, gazdasági visszaesés, társadalmi egyenlőtlenségek, erőszak, családon belüli erőszak, gyermekek kiszolgáltatottsága, újonnan megjelenő betegségek, természeti katasztrófák, munkanélküliség.

Mint keresztyén nőknek, az egész életünknek a Szentlélek uralma alatt kell állnia. A szívesség együtt érző szolgálatot jelent, Isten és mások iránti szeretetet. Lépésben a Lélekkel hatást gyakorolhatunk a környezetünkre és az egész világra.

Yvonne Pitter – a Karib-térségi Baptista Nőszövetség elnöke

Bibliatanulmány

Lépésben a Lélekkel – szívesség által (Gal 5,22–26)

A Szentlélek általi jó tulajdonságok

Ahogy Pál apostol néhány verssel korábban a gonosz dolgokat sorolja fel – amelyek a test cselekedetei –, itt most a jó tulajdonságokat, a Lélek gyümölcseit írja le. A szívesség az ötödik a sorban.

Mi a szívesség?

- kitaró szeretet, amely ápolja a kapcsolatokat a szükségben való segítség által

- a szív jósága, szolgálatkészség, jóság, nagylelkűség, kedvesség

- az emberek iránti szeretet, vendégszeretet, kedves cselekedetek, segítőkészség, barátság, jóindulat, másokra való gondolat

- cselekedetekben megnyilvánuló jóság, jóindulat, udvariasság

- képesség segíteni azokon, akik kihasználnak bennünket.

Amint látható ezekből a meghatározásokból, a szívesség egy nagyon szép, önzetlen tulajdonság, amellyel a Szentlélek felruház bennünket. Nem csupán másokra lesz hatással ez az isteni tulajdonság, de önmagunkra is. Mert sokkal jobban érezzük magunkat, ha megtanuljuk, hogyan bánjunk másokkal több szeretettel és tisztelettel a mindennapi kapcsolatainkban.

1. rész: Ószövetségi nők, akik szívességet gyakoroltak a szükségben

Isten Ruthot és Boázt használta, hogy Naomiról gondoskodjon – Ruth 2,19–23.

Az ószövetségi nők a szívességgel Isten önzetlen szeretetét mutatták be.

Ruth és Orpá, Naomi menyei, móábiak voltak, és szívességgel viszonyultak nemcsak az elhunyt férjük felé, de az anyósuk felé is, miután azok Móáb mezején kerestek menedéket a júdai éhínség miatt. Az odaszánásuk szeretetről, hűségéről, kitartó szívességről tanúskodik, azáltal hogy többet tettek, mint amit mások elvártak tőlük.

Törekednünk kell az ilyen kitarásra és szívességre a személyes kapcsolatainkban és azokon túl is.

Kérdések

1. Boáz szívessége meghaladta a törvény elvárásait? Általában csak azt tesszük, amit elvárnak tőlünk, vagy meg tesszük a második mérőföldet is, hogy segítsünk valakin a szükségben?

2. Ezek a közönséges hétköznapi emberek miként serkentenek bennünket, hogy mi is kövessük szívességüket, különösen az olyan természeti csapások között, mint a 2010-es haiti földrengés és árvíz?

2. rész: Újszövetségi nők, akiket a szíves cselekedeteikről ismerünk – Dorkász (ApCsel 9,36–43)

Dorkász életét szívesség és jó cselekedetek jellemezték. Teljes szívvel szerette Istent, és odaszánta magát a jó cselekedetekre.

Ha az Úr Jézus életét tanulmányozzuk az Újszövetségben, láthatjuk, hogy ő a szívesség megtestesítője volt. Kétségtelenül ő az elsődleges példa számunkra, akinek az életében teljes mértékben működött a Szentlélek gyümölcének mind a kilenc része.

Bibliai szakaszok: Gal 5,22–26; Mt 7,17–20; Ruth 2,19–23; Péld 31,26; 2Kor 6,6; ApCsel 9,36–43.

A tanultak gyakorlása

1. Egy lapra írjunk fel három szívességi cselekedetet, amelyeket megtehetünk egy olyan család felé, akik minden javukat elveszítették egy nemrég szerencsétlenségben a környékünkön!

2. Két mondatban mondjuk el a mellettünk ülő személynek, mit jelent számunkra az igazi szívesség!

A szívesség jutalma

„Fiam, ne felejtse el tanításomat, és parancsaimat őrizze meg szíved, mert hosszú életet, magas életkort és jólétet szereznek azok neked! A szeretet és hűség ne hagyjon el téged: kösd azokat a nyakadba, írd fel a szíved táblájára! Így talál sz kedvességre és jóindulatra Istennél és embereknél.” (Péld 3,1–4)

Bizonyságtétel

Isten rendkívüli bátorsággal ruház fel minket.

Kihomi Ngweni egy haiti misszionáriusnő. A haiti pusztító földrengés után az áldozatokat látogatta a kórházakban. Ő meséli el testvérnőnk, *Dieulitha* esetét.

Dieulitha egy Haiti déli részén élő nő. A földrengés idején ez az ápolókat tanító hölgy elment *Miragoane* városába néhány árucikket vásárolni eladásra. Miután befejezte a vásárlást, egy szállítójárműre várt, hogy hazatérjen a falujába. Hirtelen a föld hevesen mozogni kezdett, és *Dieulitha* félholtan a földre esett. A raktár összeomlott, és sokan azon nyomban meghaltak. *Dieulitha* is egy halomra helyezték a többi halottal.

Egy fiatal fiú arra járt, és látta, hogy az egyik halott a falujából való tanárnő, *Dieulitha* volt. Isten a fiúnak rendkívüli bátorságot és erőt adott, hogy felemelje a majdnem halott nőt, és elvigye a kórházba. Miután sem a *Miragoane*-i kórházban, sem a *Les Cayes*-i kórházban nem tudtak segíteni rajta, két hét után egy dominikai kórházban koreai és amerikai orvosok megműtötték. Majd a Haiti Baptista Szövetség kórházába, *Quartier-Morinba* került, ahol sokkal jobb ellátásban részesült.

Dieulitha derékon alul lebénult, de jó lelkiállapotban van. Házas, és három gyermeke van: kettő-, hat- és nyolcévesek. Imádkozunk a haiti testvérekért és *Dieulitha*ért is, hogy helyreálljon az egészsége!

Lelkipásztor-beiktatás Bonyhádon

A Bonyhád-Váralja Baptista Körzet Bonyhádon gyűlt össze október 8-án, hogy beiktassa lelkipásztori szolgálatba *Pátkai Béla* testvért. Az év elején üresedett meg a szolgálati hely, miután *Király László* testvér letette a lelkipásztori szolgálatot a két gyülekezetben. Ezt követően *Macher Tivadar* pécsi lelkipásztor lett az ügyintéző lelkipásztor, és az ő vezetése alatt hívták meg *Pátkai Béla* testvért, aki a meghívást elfogadta. Az ünnepi alkalmon *Macher Tivadar* lelkipásztor és *Paróczy Zsolt* kerületi alelnök vezetésével került sor a beiktatásra. Miután a gyülekezet és a meghívott lelkipásztor együttesen tett fogadalmat az Úr színe előtt arról a készségükről, hogy felelős odaszánással munkálkodnak együtt az Úr szőlőskertjében, aláírták a lelkipásztori szolgálati levelet. Ezt követően a bonyhádi gyülekezet nevében *Fóris Tibor* körzetvezető presbiter köszöntötte a beiktatott lelkipásztort, a váraljai gyülekezet nevében pedig *Pető Dániel* diakónus, megbízott gyülekezeti vezető. A lelkipásztor-feleséget, *Esztert* két nőttestvér köszöntötte meleg, testvéri szavakkal: *Fánczó Ferencné Zsuzsa* (Bonyhád) és *Pető Dánielné Csilla* (Váralja). A jelen levő baptista és ökumenikus lelkipásztorok szintén köszöntötték a beiktatott lelkipásztort, és Isten áldását kívánták a két gyülekezet életére. A pécsi énekesek szolgálataival gazdagított alkalom után a jelenlevőket a két gyülekezet nőtestvérei megvendégelték, és így lehetőség kínálkozott arra, hogy még hosszú ideig együtt maradjon a nagyszámú, ünneplő gyülekezet. Urunk áldása kísérje a gyülekezetek és a beiktatott lelkipásztor közös szolgálatát!

Körzeti krónikás

Rákoscscaba, 2011. október 8.

Ez az ünneppsorozat protokolláris része. Mondhatnánk azt is, istentisztelet protokolláris felhangokkal. A tisztelet emlékoszlop-állítással kezdődik. *Tóth József* fafaragó művész készített erre az alkalomra két emlékoszlopot, rájuk faragva az elmúlt 125 esztendő örömeit és keserveit egyaránt. Ezt követően már bent az imaházban zenei szolgálatok hangolják a lelkeket, szíveket és elméket az elkövetkezendőkre. Vasárnapi iskolások, ifjúság, pengetőzenekar. Mindenki megpróbál a kapott talentumaival sáfárkodni, hozott áldozatát az oltár szarvához kötni. A zenei számok között előre felvett riportokat látunk a gyülekezet „nagy öregjeivel”. Visszaemlékezve mesélnek. Mesélnek a tegnapelőtről meg a tegnapról, amire már talán mi, maiak is emlékszünk, de legalábbis valami rémlik, vannak foszlányok, emléknymok. Mára már megszüpült, de kissé hiányos emlékképek. Zenék és riportok kitarotán változtatják egymást. Egyszer csak észrevétlenül a hivatalos rész kellős közepén találjuk magunkat. Virágba borul a protokoll. Három-öt perces köszöntések hangzanak el sorrendben a következőktől: *Újvári Ferenc* a Budapesti Baptista Egyházkerület részéről, majd *dr. Mosolygó Marcell* esperes, a kerületi görög katolikus gyülekezet parochusa, *Galambossy Endre*, a kerületi római katolikus főplébánia templom plébánosa, és *dr. Füzési Zoltán* főtisztelendő úr, a csabai református gyülekezet lelkésze mondja el jókívánásait. Szót kap még *Mihály Tamás* gyülekezetvezető a rákoshegyi, és *Óvári Mihály* előjáró a péceli baptista gyülekezetből. A sort *Virág Mihály* kerületi képviselő úr zárja, mintegy advocatus angelorumként. Az ígéhirdetés előtt néhány perces köszöntést mondott még *Gerzsenyi Sándor* testvér is, aki egy meglehetősen nehéz és furcsa időszakban pásztorolta a csabai gyülekezetet. A prédikáció szolgálatát ezen az estén *dr. Mészáros Kálmán* testvér, egyházunk elnöke végezte, aki szívesen tett eleget a felkérésnek, hiszen életének korábbi időszakában erősen, több szálon is kötődött a csabai gyülekezethez. Az este hol is érhetett volna véget, ha nem a Velez-házban, a már megszokott körülmények között.

125 év emlékezete**Rákoscscaba, szeptember 18.**

„Örvendezek, mikor mondják nekem: Menjünk el az Úr házába!” (Zsolt 122,1)

Igen, akkor délután mindenki így gondolta, aki eljött. De ez az örvendezés nem akkor kezdődött. Nem ott, és nem akkor. Hetekkel korábban, amikor megfogant az ötlet. Az ötlet, miszerint erre a jeles jubileumra meg kellene keresni és felkérni szolgálatra azokat a testvéreket, akik valaha megfordultak Csabán a kórusban vagy a zenekarban. Még haza sem ért az előljáróság, már izzottak a vonalak. Hogy vagytok? Mi van veletek? Mit szóltok az ötlethez? De jó lenne, ha ti is... Elkezdzenék a próbát, ha... Ilyen és ehhez hasonló kifutó hívások voltak a nap legkülönbözőbb óráiban az ország legkülönbözőbb helyei felé. És a sok fohász meghallgatásra talált. A próbák során a Csabán még soha nem látott létszámú énekar és zenekar kezdett összecsiszolódni, beérni a karvezetők keze alatt. Ahogy a sportban mondani szokás, a „csúcsformát a versenyre időzítették”, 18-án délutánra.

Már jóval a tisztelet előtt szinte gombostűnyi hely sincs az imaházban. A karzaton még talán a csilláron is lógnak, meg az ablakpárkányokon is ülnek, annyi az érdeklődő. Jöttek hallgatni Isten dicséretét. Az imaház ódon falai a hosszú évek során már sok mindent láttak, sok mindent hallottak. Megfordultak már Csabán a világ legkülönbözőbb pontjairól ének- és zenekarok, akik mind-mind Istenünket magasztalni érkeztek hozzánk. Járt nálunk többször a „központi énekar” is. De ami akkor vasárnap délután felcsendült és megszólalt, ahhoz fogható még idősebb tagjaink sem láttak, még nem hallottak. Az ismert és kevésbé ismert, a sokszor és ritkábban játszott énekek, melódiák egymással versengve rezonáltak bennünk. A különböző formációk meglepetést meglepetésre halmoztak, szívet, lelket örvendeztetek. Pihenésképpen megismertük a csabai zeneműltat a kezdetektől napjainkig. Kik hogyan törték fel az ugart, milyen küzdelmekkel teli út vezetett a mába. Egy következő szakasz után pedig *Molnár Géza* testvér, egykori csabai lelkipásztor tolmácsolta Isten ígését. Az est végén a lelkünk után testünk is örvendezett szeretetvendégség keretében a Velez István-házban késő estig. Hazafelé eszembe jutott a 150. zsoltár: „Dicsérjétek őt kürtzengéssel; dicsérjétek őt hárfán és citerán; dicsérjétek őt dobbal és táncval, dicsérjétek őt hegedűkkel és fuvolával, dicsérjétek őt hangos cimbalommal, dicsérjétek őt harsogó cimbalommal! Min-

den lélek dicsérje az Urat! Dicsérjétek az Urat!” Azon az estén Rákoscscabán minden lélek az Urat dicsérte. Zeneszek, énekesek, és hallgatóság is.

Rákoscscaba, október 9.

A terv szerint az ünneppsorozat utolsó napja. A programok lefedik az egész napot. Mi lehet még? Ennyi zene, ennyi köszöntés és örvendezés után, a Velez-házban eltöltött megannyi kedves perc után történhet-e még valami érdekes? A kérdés elgondolkodtató. De nézzük a nap krónikáját! Énekekkel, zenei szolgálatokkal kezdődik az Isten magasztalása. Közben a már szinte hiányzó, ügyesen összeállított riportokat nézzük meg azokkal, akik az előző napi programban nem szerepeltek. Az ígéhirdetés szolgálatát ezen a délelőttön *Mészáros Kornél* testvér, egyházunk főtítkára vállalta el, aki szintén családi szálakkal is kötődik Rákoscscabához. Tisztelet után közös ebéd, ami hol is lehetne másutt, mint a Velez-házban.

Velez-ház, október 9.

(Már annyiszor említettem, lépünk hát be együtt képzeletben az ajtón!) Természetesen imával kezdődik a bőségesnek ígérkező ebéd. Az ima után *Marika*, lelkészünk, ifj. *László Gábor* felesége veszi át határozottan a vendéglátó fiatalokat és a csabai nőtestvéreket simogató kézzel és szelíd tekintettel navigálja. Feladatuk nem egyszerű. Tálalniuk kell a zsúfolásig megtelt teremben. Tele tállal a kézben, sokszor kötél-táncosokat is megszigényező ügyességgel egyensúlyoznak, pirtetteznek a székek és asztalok között. Megérkeznek az első tálak. Az érzékszervek direktbe kapcsolnak. Szűkül a pupilla, és fókuszál. És miközben színek és kontúrok hatolnak a mélybe, az illatok sem pihennek. Lassan, majd egyre gyorsabban, egymással versengve keresik helyüket a felkészítésben. Eszembe jut egy régi kínai mondás:

először a szem eszik, azután az orr, és végül a száj. Ez a sorrend! A terített asztalnál az étkezés elején, bevezetőben miről is lehetne beszélni, mint a várható, és úgy általában a különböző kulináris örömről. Megtudom például egy beszélgetésből azt, hogy az idei évjárat a legjobb az utóbbi évtizedben. A cukorok is éppen megfelelő. És miközben mi ünneplünk és beszélgetünk, otthon a mélyben csendben készülődik már a csoda. Erről egy ének is eszembe jut azonnal: „Az Úr csodásan működik, de útja rejtve van...” Miközben az ízek játékosan kergetőznek, pajkosan viháncolnak a nyelvem, egy másik beszélgetésből kiderül, hogy igenis léteznek párhuzamos világok. A konyhaművészetben bizonyosan így van ez. És bár a két világ között sok az átfedés, az egyik ropant izmos, a másik nem. Tálak érkeznek csendben, engedelmesen, egyik a másik után. Tányérok eltűnnek, helyettük újak, tiszták bukkannak föl, szinte a semmiből. Test és lélek egymással vetélkedve buzgón teltekezik. Észrevétlenül lépem át az emberi teljesítő képesség eddig számomra megközelíthetetlenül távolinak tetsző határát. És még mindig nincs vége! Fialtajaink süteményekkel árasztják el az asztalokat és minket. A receptorok egy kis pihenőt, én ásványvizet szeretnék. Miközben szemem esedezve, kérőn kutat utána, eszembe jut a Péld 13,14: „Az igaz eszik az ő kívánságának megelégedéséig...” Imával zárjuk a Velez-házi szeretetvendégséget. De még vár ránk egy próba. Fel kell állni az asztaltól, és megtenni néhány tíz métert a láb megroggyantása nélkül az imaházig. Aki kiállja ezt a már-már autodafének tűnő próbát, az leülhet végre... És megérkezünk, és elégedetten leülünk.

Újra az imaházban, október 9.

Egyik karvezetőnk irányításával énekelünk. Először az „énekesből”, majd a „pirosból”... Tessék, testvérek – hangzik fel a határozott terelgetés. Énekes és piros, énekes és piros. Kitaróan váltogatják egymást a kézben. Karvezetőnk szerint ettől le, de legalábbis lejjebb megy az ebéd. Talán. Mindenesetre az intonációban ez is benne van. Énekelni, nehogy egy hosszabbnak tűnő csendben lezuhanjanak a pillák, félbillenjenek a fejek. Preventív éneklés ez a javából. De minden, így ez is véget ér egyszer. És akkor a mikrofonok elé ül a jelenlegi és egy volt, még ma is élő lelkipásztorunk. Ifj. László Gábor és Gerzsényi Sándor testvérek beszélgetnek a múlt-ról. A hordozott és mára már talán át-

értékelt, letisztult múlt-ról. Sanyi bácsi (talán nem udvariatlanság, ha így írom) természetesen egy igei szakaszszal indít. Kétszer is felolvassa, de részben, máshová téve a hangsúlyokat és vesszőket. Felfogjuk, és nevetünk. Eszembe jut *Luther*, aki egyszer azt mondta: „Ha a mennyben nem lehet nevetni, akkor nem is akarok odakerülni.” Ebből kaptunk egy kis ízelítőt bevezetésül. Meg Sanyi bácsi humorából. Hallunk a teológiai évekről és Orgoványról. A Váci úti legáció-ról, és *Marika* néni kezeinek küzdelmes elnyeréséről. Ő is itt van természetesen. Megelevenedik egy hitből, lírából és humorból összeálló életrajz, finom pasztellszerű képek villannak föl. *Marika* néni is szól. Ő is mesél. Mesél és bizonyít. Ő megélte, ők ketten megélték, ami már rég bizonyosság bennük, hogy: „Sokkal jobban van dolga kettőnek, hogynem az egynek.” Őket a hit és az élet csiszolta kitartóan, napról napra egységes egésszé. És akkor jönnek a nehéz évek. Ekkor már Sanyi bácsi mesél újra. Azokról az évekről szól, amikor még sziklaszilárdnak hittük az alapokat a Lendvay utcában, rés nélkülűnek a falakat. Ki gondolta akkor, hogy egyszer majd valamikor a jövőben valami is megváltozik. Lesz egy járat, egy utolsó járat. Amire fölszáll majd az utolsó járat utolsó villamosvezetője meg az utolsó kalauza is. És a nap végén beállnak a remízbe, immár végleg. Leszáll az utolsó járat utolsó vezetője, és leszáll az utolsó kalauz is. Végleg, örökre leszáll. Csak reméltük, de sem napját, sem óráját nem tudtuk. És előkerülnek azok a bizonyos csabai évek is. Megkerülhetetlenül. Végül is Csabán vagyunk. Így, sok év távlatából, amikor a történelem észrevétlenül humorra oldódik, minden vegytisztának tűnik. Mondom, tűnik, mert akik nézik ezt az oldatot, más és más indikátorral dolgoznak, így más-más árnyalatot látnak. Baj lenne ez? Semmiképpen! Mert van valami, ami egyé-kovácslol, ösztetart bennünket, ez pedig a mennyei Istenünkbe vetett rendíthetetlen hitünk. A hit – melyről *Paul Ricoeur*, a XX. század egyik kiemelkedő filozófusa mondotta – nem egy artikulálatlan kiáltás, hanem értelmes megnyilatkozás. Ez az összetartó kapocs. És végül. Hogyan, és hol érhetne véget vajon ez az együttlét? Igen, a Velez-házban.

Ha az ünneppsorozat-ról a beszámolót a 122. zsolttal kezdtem, azzal is fejezem be: „*Atyámfiáért és barátaiért hadd mondhassam: béke veled! Az Úrnak, a mi Isteniünknek házáért hadd kívánhassak jót tenéked!*” **Békefi Iván**

Gyermekbemutató és hálaadónap a Budapest-Wesselényi utcai gyülekezetben

Örömmel volt *Mészáros Kálmán* lelkipásztor testvér családjában és a Wesselényi utcai gyülekezetben október 16-án. Ezen a vasárnapon, az őszi hálaadónap keretében került sor ugyanis *Mészáros* testvér hatodik gyermekének, *Eliza-Bettinának* a bemutatására.

A kis jövevény hitben való nevelésével kapcsolatban *Tóka Gyula* lelkipásztor adott igei tanácsot a Zsid 2,13 alapján – „*Íme, itt vagyok, én és a gyermekek, akiket az Isten adott nekem*” –, majd kezébe véve „örökbefogadott” unokáját, megható szavakkal adott hálát érte az Úrnak. A családtagok imádságába *Kübler János* helyi lelkipásztor is bekapcsolódott, aki ugyancsak áldást mondott a kisgyermek életére.

A bensőséges és családias ünneplés a gyülekezet őszi hálaadó istentiszteletével folytatódott, amelyen *Bayer György* lelkipásztor hirdette Isten igéjét. Az ünnepi alkalom áhítatát és meghitt légkörét a gyülekezet gyermekeinek, ifjainak és énekkarának lélekemelő szolgálata tette még emlékezetesebbé és áldottabbá. *Soli Deo gloria!* Istené a dicsőség!

A *Mészáros* család tagjai: *Mészáros Illés*, *Tóka Gyula*, *Mészárosné Leila*, kezében a most bemutatott *Eliza*, *Mészáros Kálmán*, előtte fia, *Kristóf*, mellette lányai, *Gyöngyvirág* és *Lídia*. (*Mészáros* testvér legidősebb lánya, *Renáta*, férjével és két gyermekével jelenleg *Kanadában* folytatják tanulmányaikat, akik sajnos nem tudtak hazautazni erre a családi ünnepségre.)

IFIROVAT

Élőben jelentkezünk!

Albert Schweitzer Egy élet Afrikáért

Színes, magyarul beszélő, német-dél-afrikai életrajzi film, 114 perc, 2009

Az Egy élet Afrikáért című film az afrikai dzsungel Nobel-békedíjas orvosának élettörténetét mutatja be. Ő Albert Schweitzer, akinek a neve mára az emberségesség szinonimájává vált. 1949 - Albert Schweitzer „Az élet tisztelete” filozófiájának köszönhetően, amelyet az afrikai Lambarénében lévő őserdei kórházában valósított meg, az egyik legtöbbet által csodált ember a világon. Az Egyesült Államokban koncertekkel és előadásokkal gyűjt adományokat Lambaréné számára. Először szimpátiával és nagyvonalú támogatással találkozik, később azonban egyre több nehézségbe ütközik. Ellenségei rágalmozó hadjáratba kezdenek, mellyel Schweitzer életművének kétségbevonását akarják elérni, így a doktor afrikai kórházát hirtelen a bezárás veszélye fenyegeti. Am orvosai támogatásával és betegek szeretetével felvértezve felveszi a harcot Lambaréné megmentéséért.

Az Etalon Film által forgalmazott Albert Schweitzer – Egy élet Afrikáért című film október 13-ától szerepel az Uránia Nemzeti Filmszínház műsorán!

Nem olyan régen beszéltem egy keresztyén fiattal, aki bár egyetemet végzett, nem tudott elhelyezkedni a szakmájában, és mivel máshova nem vették fel, így most egy boltban dolgozik. Szinte minden vasárnapját a munkahelyén kell töltenie, így nem tud mindig ott lenni a gyülekezetben. Emellett nagy szívfájdalma az is, hogy nem azt csinálja, amit tanult, és amihez tehetsége lenne.

Talán mi is voltunk már olyan helyzetben, mint ez a fiatal, hogy nem azt csináltuk, amihez igazán értettünk, vagy amit tanultunk. József története jutott eszembe. Ő kedves volt, engedelmes és szolgáló szívű. Apja kérésére még a testvérei után is elment - nem kereste a kifogásokat -, hogy megnézzé, mi van velük. És mi történt vele? Egy kút mélyén találta magát, ahova saját testvérei dobták be, pedig az álmaiban és a terveiben csupa magaslatos dolog szerepelt. A testvérei hála helyett majdnem megölték. Bár megmenekült a haláltól, az élete azonban gyökeresen megváltozott. József látszólag a körülmények áldozata lett, amikor bedobták a kútba. Nem csinált rosszat, ami miatt ezt érdemelte volna.

Az Isten adta neki az álmot, amely szerint egyszer vezető lesz. Ehhez képest hogyan indult a pályafutása? Egy kilátástalan, sötét helyre került, ahol a halál várt rá. Azonban - Isten terve szerint - nem maradt a kútban, hanem rabszolgaként bekerült Potifár házába „De az Úr Józseffel volt, ezért szerencsés ember lett, és egyiptomi urának házában élt. Látta az ura, hogy vele van az Úr, és mindazt eredményessé teszi az Úr, amihez hozzáfog.” Nem sokáig örülhetett József, hiszen egy kis idő múlva - egy hazugság miatt - börtönbe vetették. Ha itt véget érne a történet, akkor könnyen gondolhatnánk azt, hogy lám-lám, az kerül bajba, aki erkölcsösen él, aki megbízható, becsületes, és csendben végzi a rábízott munkát. Azonban ekkor is azt olvas-

Kútba esett terv

hatjuk: „De az Úr Józseffel volt, hűséges maradt hozzá, és kedvelté tette a börtönparancsnok előtt.” Őt Isten mozdította ki a kényelmes állapotából, átvitte a nehézségeken, csak hogy akkor, amikor a nagy éhség bekövetkezik, ott legyen, ahol van elegendő enni, amivel megmentheti a családját az éhhaláltól.

Isten jobb helyre vezet

Kútba estek az álmaink? És nem csak azok, de mi magunk is? Lehet, hogy Isten bennünket is kimozdított a megszokott, biztonságos helyünkről, és olyan helyzetekbe vitt, amibe önként nem lépnénk be. Hagyatkozzunk rá! Ő látja a teljes képet, és elvezet oda, ahol nemcsak magunknak, de másnak a hasznára is lehetünk. Ne gondoljuk azt, hogy az emberek félre tudnak tenni annyira az útjukból, hogy végleg tönkreteszik ezzel az életünket! Lehet, hogy a legrosszabb feladatokat osztották ránk csak azért, hogy az ő szekerük menjen, és ne a miénk. De lehet, hogy Isten nekünk nem is szekeret akar adni, hanem egy hintót. Mi csak véghezvük hűséggel mindig azt, amit éppen ránk bíznak, hiszen Isten az igazi felelőseink, és olyan pozícióba is eljuttathat, ahova csak a legbefolyásosabb személyek kevese jut. Bárhol is vagyunk, az Isten adta tehetségünk, tulajdonságunk ugyanis a felszínre jön, és ahogy József, úgy ránk is vár az álmaink megvalósítása, még ha erre várni is kell.

Drága testvérem! Ha ott vagy a mélyben a munkád, munkanélküliség, családi gondok vagy a betegség börtönében, és már mindent megpróbáltál, akkor Isten bedob egy mentőkötelet, vagy megmutatja a kijáratot neked. Sem emberek, sem a körülmények nem rejthetnek el örökre. Lehetsz akár egy gödör alján, vagy egy börtönnek látszó kopár, egysíkú helyen, Isten veled van ott, ahol éppen vagy, és eredményessé teszi a munkádat. Hidd el, hogy nem kell sokat várnod, és ott leszel, ahova Isten téged szánt! Csak ne feledd, hogy a jövődet nem az emberek irányítják valójában, hanem Isten, és akinek ő adott tehetséget, azt nem hagyja elkallódnia. Eljön a te időd is, csak legyél bizalommal! Várd a csodát, ami hamarosan eljön a te életedben is! Mert nem az a kérdés, hogy Isten kiment-e téged, hanem az, hogy a te esetében milyen hamodot választ ehhez.

Durkó Anett

Darlene Zschech Debrecenben

2011. november 18., péntek, 19 óra, Debrecen, Főnix csarnok

A Debrecen-Nagytemplomi Református gyülekezet, a Budapest Gospel és az Azur Management összefogásával idén novemberben Magyarországon tart dicsőítő estet *Darlene Zschech* és a Hillsong Sydney csapata.

A Hillsong mozgalom emblemikus alakja, megannyi közismert dicsőítő ének szerzője korábban még nem járt hazánkban, ráadásul vele érkezik az ausztrál Hillsong anyagyülekezet csapata is, úgyhogy minden bizonnyal felejthetetlen estének nézünk elébe!

A koncert előtt szemináriumok és az „I Heart” című mozifilm vetítése lesz. Többször tartott olyan szemináriumokat a Billy Graham Training Centerben, amelyeket Magyarországon is tart majd. Ez a rendezvény is előeseménye a Reménység fesztiválnak, ezúttal Debrecenben.

Kicsoda Darlene Zschech?

Ausztrál énekes, dalszerző, dicsőítőszövegíró, három könyv írója és szónok, aki leginkább a sydneyi Hillsong gyülekezet zenei életében végzett munkájáról ismert. Habár számos aranylemezt jegyez, és dalait a világ sok országában éneklék, a sikerei mégis egyszerűen egy olyan élet szenvedélyéről tesznek bizonyosságot, amely teljes szívvel szolgálja Istent és az embereket.

Darlene-t dalszerzőként a „Kialts az Úrhoz” című dala tette híressé, amelyet megközelítőleg 25-30 millió templomba járó ember énekel hétről hétre. Eddig körülbelül húsz másik zenész dolgozta fel a dalt. Az 1997-es „Dove” díjon a „Kialts az Úrhoz” az Év Albuma-címet nyerte el, míg 1998-

ban ugyanott az Év Dala díját. 2000-ben a „Dove” az Év Dalszerzőjeként díjazta Darlene-t, aki a Nemzetközi Díjat is elnyerte az egyházi zenei életre, a dicsőítésre gyakorolt hatása miatt.

Darlene és Mark a gyönyörű Sydneyben élnek három lányukkal, *Chloe*-val, *Zoe*-val és *Amy*-vel, valamint vejükkel, *Andrew*-val. Bár meglehetősen sokat utaznak, és nagy megtisztetésnek tekintik, hogy szerte a világon dolgozhatnak és szolgálhatnak csodálatos barátok oldalán, Darlene legnagyobb öröme mégis családjában leli. Ahogy ő mondja: „Mindenekelőtt egy olyan nő vagyok, aki egyszerűen teljes szívvel szereti Krisztust, és úgy szolgálja őt, hogy szereti a családját, szolgálja a gyülekezetét, és azok nevében is szót emel, akik ezt nem tudják megtenni saját maguk.”

Darlene és a Hillsong zenekara egyedülálló estet ígér Debrecenben is. A házigazda Debreceni Református Nagytemplom és a szervezők, az Azur Management és a Budapest Gospel pedig arra törekszik, hogy felekezeten és határokon túlmutató, közös istentisztelet valósuljon meg a térség legmodernebb rendezvényhelyszínén.

Jegyek és információ:

www.bpgospel.hu,

www.nagytemplom.hu,

www.eventim.hu.

Harmat Könyvvásár!

A nagy sikerre való tekintettel idén újra!

A kiadó könyvei
20-40-60-80%
kedvezményvel lesznek kaphatók.

Időpont: **2011. november 4-5.**
(péntek-szombat) 10-19 óráig.
Helyszín: Budapest VII., Hársfa utca 33.
(Wesselényi u. Hársfa u. sarok)

harmat
www.harmat.hu

20 éve az egészséges kapcsolatokért

5 éves a Family magazin

Dal a szarvasról

*Nekivágott a havas rengetegnek.
Nem félt soha. Kalandvágy űzte őt.
Az ősök ismert példáit idézte,
Naiv hitikből merített erőt.*

*Egy éhes farkascorda volt a kezdet.
Elszántan, vérszomjasan támadott.
De lövés zaja robajlott a mélyből,
S a megriadt had már nem árthatott.*

*A hó-párduc lesből szökött az útra,
Mindenre elszántan bukkant elő.
Mint pengeéles szablya és hegyes tör,
Odavágott, s győzött a nyers erő.*

*Nyakán és marján az a forradás ott
A visszavert vad nem múló nyoma.
Azóta hulló falevél neszétől
Ő fut tovább. Nem lehet ostoba.*

*Rugalmas izmai könnyed zenéjét
Magával sodorta a déli szél,
Míg fenn az égen szelíd röppenéssel
Egy felhő tágas terekről regél.*

*Örült, hogy tudja, merre, hol a forrás.
Abból naponta friss vizet ivott.
Ki nem vadonban él, az nem is sejt,
Túlélés-ügyben ez egy szent titok.*

*Az orvosadások sóvár célkeresztje
Először ott kereste nagy szügyét.
Nem állhatott meg. Bátor szökkenéssel
Repült előre, s végül célba ért.*

*Ezer veszély gátolta nagy futását.
Ilyen természetű e vad világ.
Érezte, tudta, biztos volt hitében,
Hogy győzelme után lát majd halált.*

*Igaza lett. Sok-ágú trófeája
Ott hirdeti, a nagy Vadász falán:
Soha ne add fel! Légy hű mindhalálig!
Helyed lesz majd a győzők oldalán.*

G. S. – Pécs, 2011. május

Könyvvásár

Helyszín: Lónyay Utcai Református Gimnázium, 1092 Budapest, Kinizsi u. 1-7. (Lónyay és Kinizsi utca sarok) **Időpont:** december 2-3. (péntek, szombat) **Nyitva tartás:** péntek: 14-20, szombat: 9-17

Ujjongás az Úr előtt

100. zsoltár
– Hálaadónapi elmélkedés –

Az ujjongásra történő felszólítás, s az Úr szolgálatára való biztatás szükséges, ám csak akkor lehet eredményes, ha megvan a kívánt előzménye.

Az öröm fölébresztett lelki érzet, s nem önkéntelen gerjed a szívből, bár örvendezni jó és boldogító! Mégis kívánatos az ébresztő szolgálat végzése a gyülekezetben. A megszokás megfojtja a legszentebb érzetet is. Az örömszerzésnek sokféle eszköze, módja alakult ki a közösségekben, de a tiszta öröm nem mámor termelte gyönyör.

Az Isten előtti ujjongás arra a meggyőződésre épül, hogy az Úr az Isten! Ezt a tudást az egész földre, minden népre ki kell terjeszteni a zsoltáros hite szerint! Ez küldetés, Izraelnek eleve elrendelés!

Isten kezének alkotásai vagyunk; ennek folytán az övéi, és nem lehetünk a magunkéi! Legelőjének nyájaként gondviselése alá tartozunk! A Pásztor elidegeníthetetlen tulajdonának számítunk.

Ezzel a boldogító ismerettel s tapasztalattal már hálatelten tudunk az Úr háza küszöbén átlépni, udvaraiban dicséretet énekelni. Így a hála/adás nem kikövetelt cselekmény, hanem fölébredt hála/tétemény!

Imádjuk Istent, mert jó, mert irántunk való szeretete, hűsége sohasem változó!

Nagy Ferenc

Helyesbítés: A 43. szám címlapján lévő október 23-i cikk kezdete helyesen: „Boldogok lehetünk, hogy 55 évvel ezelőtt...”

Hónapköszöntő gondolatok – folytatás a címlapról

Az apostol mögött már ott van életműve, egy Krisztushoz térített kontinensnyi keresztyén sereg az akkori világban. Előtte pedig életének utolsó szakasza. A cellacsendben felkészül arra, ami még jön. Ehhez elég egy felsőruha és a Biblia. Felsőruhára testének van szüksége, az általa nyújtott melegre a növekvő hidegben, védelemre a mostoha körülmények között. Bibliára, ószövetségi tekercsekre a lelkének van szüksége, hogy remény és erő lakozzék benne. A népek apostolának puritán gazdagsága, minden kincse csak ennyi: egy felsőruha és a Biblia.

Egyedül a mennyei Atya tudja, hányszor és hány helyen ismétlődött meg ehhez hasonló jelenet és kérés a Pál óta lepergett közel kétezer esztendő alatt. Amikor a hirdetés beállt történelmi téiben a túlélés, a megmaradás csaknem nullára zuhant esélyét egyetlen felsőruha és egyetlen Biblia jelentette személyek, családok vagy éppen népcsoportok, nemzetek számára. Hányszor lett eközben az Élet Könyve „rabon napfény, Tévelygőnek hívó hang, Roskadónak testvéri hang”?

Így volt ez azzal a hatvanegy magyar protestáns lelkésszel, akiket rabszolgaként adtak el 1675-ben a nápolyi gályákra, s akiknek az úszó börtönné vált hajók evezőlapátjai mellett a szívből-fejből félhangosan „zsolozsmázott” igék jelentették az egyedüli reménységet. És 1849. október 6-ra virradóan is, amikor az aradi siralomházban vértanúink számára csak ennyi maradt: egy (katonai vagy rab) köpeny, meg a Biblia. És nem ez a jelenet ismétlődött meg 1956 történelemfordító napjai után a megtorlás rafinált cellamélyébe vetett honfitársainkkal, Recskén és a borda- meg lélekropantás összes magyarhoni műintézetében, amikor rabként, de hittel és a szívből-fejből idézett igék mécsvilágánál élték túl sokan a megaláztatást?

Október újra itt van, szomorúan szép és győzedelmes ünnepeivel, hősök és áldozatok emlékezetünkben felsorakozó hosszú menetével. Nevekké s a névtelenségben maradtak néma tanúságtételével. Mindezek mögött pedig nekünk, protestánsoknak még október 31., a reformáció naptámadatának ünnepe is ott ragyog, mindennapi megújulásunk őrtüzeként. És magyarságunk megújító erőforrásaként, ami Mohácsnál bekövetkezett nemzeti tragédiánk után elhozta eleinknek a közösségi és egyéni vigasztalódást, az ismételt talpraállás esélyét, az élő hit belső támaszát. És növekvő nemzeti

önismeretünk jeleként a széthúzás és irigység magunkban hurcolt életveszélyes, sorsrontó csapdájának felismerését. Hogy milyen hatékonysággal? Úgy, hogy ma is újra tanulni kell az ősi leckét!

De a reformáció szilárdította meg bennünk a más népeknél nem hitványabb nép, nemzet tudatát, európai egyenrangúságunkat is, mikor peregrinus diákjaink Patakról, Páparól, Debrecenből, Kolozsvárról, Losoncról, Kassáról bejárták a nyugati egyetemet. És nemcsak a hosszú út porát hozták haza, hanem fejükben és lelkükben az emelkedő nemzetek legújabb tudományos ismereteit, jövőépítő hitük, megtartó erkölcsi tartásuk aranyánál drágább, értékesebb tartalékát. Ez a figyelő tekintet megmaradt akkor is bennünk, amikor jöttek az idegen zsoldosok, nyugati és vadkeleti megszállók, s le akarták szaggatni a szabadságvágy felsőruháját népünkről, s ki akarták szaggatni a hit támaszát lelkünkben.

Október színei és ünnepei emlékeztetnek és tanulsággal szolgálnak: egyénnek és nemzetnek megtartó, életető erőforrása ma is a Biblia. De október arra is tanít: lehet az egyetlen felsőruhát is méltósággal, zúgolódás, elégedetlenkedés nélkül viselni. Fontos ezt elmondani akkor, amikor a „még ez sem elég” konzumgörcs szorítja sok honfitársunk idegrendszert, hogy ne mondjam „lelkét”, s tünteti el ajkukról a köszönet szavát. Október józan tanulságai közül is kitűnik az, hogy anyagi és szellemi kultúra, hit és tudás, európaiság és magyarságtudat együttes vállalása tesznek minket méltókká eleink októbereihez, hagyatékához. Azokhoz, akik érettünk is vállalták egy felsőruhával, Bibliával a nemritkán egy egész életen át tartó történelmi szorítókat és csapdákat.

De figyelünk-e még reájuk? Van-e így gondunk idej októberünkre? Vagy egyre nagyobb szakadék választ el már tőlük, egymástól meg magunktól is? Az egy felsőruha és a Biblia teremtette puritán gazdagságtól? Töprengjünk el kicsit mindezen, amikor gondolatban vagy ténylegesen meggyújtjuk az emlékezés mécseseit! Mert most még eljön az ős, eljön újra - hűvös éjszakáival, szél sodorta faleveleivel, elmúlást idézőn. De lesz-e módunk jövőre is eltöprengeni e gyümölcsöt és színeket, történelmi és sorstanulásokat, hitbeli felismeréseket érlelő hónap kincsein? Most még igen...

Dr. Békefy Lajos